

ת"פ 37456/11/16 - מדינת ישראל - מח"ש נגד איסאק בן ניסים אברמוב

בית משפט השלום בבאר שבע

ט' אלול תשע"ט
09 ספטמבר 2019

ת"פ 37456-11-16 מדינת ישראל נ' אברמוב
תיק חיצוני:

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - מח"ש ע"י ב"כ עו"ד הדס קליין
נגד	
הנאשם	איסאק בן ניסים אברמוב ע"י ב"כ עו"ד נועם אליגון

הכרעת דין

כתב האישום והשתלשלות ההליך

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות כדלקמן:

- באישום הראשון - נטילת נכסים לשם סחיטה, בניגוד לסעיף 430 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק");
- באישום השני - גניבה, בניגוד לסעיף 384 לחוק;
- איומים, בניגוד לסעיף 382 לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן (תיקון טכני), כפי שהוגש בתאריך 16/02/17 - האישום הראשון - בהיות הנאשם משרת כחוקר בתחנת באר-שבע במשטרת ישראל, הגיע, בתאריך 14/01/16, בסמוך לשעה 16:00, אל מוסך "ברק" בעיר באר-שבע (להלן: "המוסך"), לשם הביא, קודם לכן, את רכבו, מסוג פולקסוואגן פסאט, מ.ר. 58-245-73 (להלן: "רכבו של הנאשם"), לטיפול.

במוסך, התגלעה מחלוקת בין הנאשם לבין המנהל - מר יצחק זילברמן, בנוגע לגובה התשלום בגין הטיפול ומססירב הנאשם לשלם - הודיע לו המתלונן, מנהל המוסך, כי לא יוכל ליטול את רכבו, עד שישלם.

הנאשם דרש, כי מנהל המוסך יאפשר לו ליטול את הרכב, גם ללא תשלום, ומשהמנהל עמד על סירובו, נטל הנאשם

עמוד 1

מפתחות של רכב אחר, שהיה גם הוא מטופל במוסך ואשר היו מונחות על השולחן במשרד המוסך ועזב את המקום, חרף בקשותיו החוזרות ונשנות של מנהל המוסך, כי יחזיר את המפתחות, אשר שייכות ללקוח אחר.

בהמשך אותו היום, התקשרו הן מנהל המוסך והן בעלי הרכב לנאשם, תוך שהפצירו בו, כי ישיב את המפתחות, אך הנאשם סירב.

המפתחות הושבו, בסופו של דבר, בתאריך 18/01/16.

בהתאם לעובדות המפורטות באישום השני, הגיע הנאשם, ביום 17/01/16, סמוך לשעה 17:05, אל סניף חברת "קל אוטו" בבאר-שבע (להלן: "הסניף"), ובשל כך, שלא היה שבע רצון מאותו טיפול שנערך ברכבו - ביקש לשוחח עם מנהל הסניף, מר עומר שוורץ.

במהלך השיחה עם מנהל הסניף, בשל חוסר שביעות רצונו מתשובותיו - חבט הנאשם בעצמה על השולחן במקום, כשהוא מאיים, בצעקות, על מנהל הסניף "אני אדפוק לכם את המשרד, לא מענין אותי, ימות העולם, אתה תביא לי את האוטו", תוך שמצמיד את אצבעו אל גרונו של מנהל הסניף.

בנוסף, נטל הנאשם שלוש מעטפות, שהיו מונחות על השולחן במשרדי הסניף, בכל אחת מהן סך בן 220 ₪, והחל לעזוב את המקום. מנהל הסניף תפס בידו, במטרה למנוע ממנו לעזוב את המשרד כשהמעטפות בידו. הנאשם דחף את מנהל הסניף ועזב את המקום.

הנאשם כפר באשמה ותחילה, מסר, כי אינו מעונין להיות מיוצג, חרף עמדתה הענשית של המאשימה וחרף הסברים חוזרים ונשנים מטעם בית המשפט.

בסופו של דבר, שכר הנאשם סניגור, אשר מסר מענה נוסף, מפורט.

בנוגע לאישום הראשון, נטען, כי הגם שהנאשם הגיע למוסך בהיותו לובש מדים, היה זה עם תום יום עבודתו ולא בקשר לעבודתו. עוד נטען, כי חילוקי הדעות שנתגלעו בין הנאשם לבין מנהל המוסך, היו בשל כך שהאחרון לא עמד ב"סיכומים המוקדמים" עם הנאשם והנאשם חש "מרומה".

נטען, כי כאשר נטל הנאשם את מפתחות הרכב מהשולחן במוסך, סבר, כי המדובר במפתחות של רכבו. ורק בדיעבד, הסתבר, כי אין הדבר כן. לטענת ההגנה, אמר הנאשם למנהל המוסך, במעמד נטילת המפתחות, כי "כאשר ירצה לנהל משא ומתן - הוא מוזמן".

נטען, כי כאשר התברר לנאשם, שהמפתחות אינן של רכבו, החזיר אותן למוסך. נטען, כי לא היתה כל כוונה אצל הנאשם ליטול המפתחות לשם סחיטה או לשם כל עבירה אחרת.

בנוגע לאישום השני, כפר הנאשם בכך, שחבט על השולחן בעוצמה או איים על מנהל הסניף.

לדבריו, התנהל ויכוח בינו לבין מנהל הסניף ולא מעבר לכך.

הנאשם כפר בכך שהצמיד אצבע לגרונו של המתלונן.

לטענת הנאשם, נטל הנאשם שתי מעטפות ולא שלוש, כאשר רק באחת מהן היה סכום כסף, אותו לא נטל הנאשם לשם שלילת קבע, אלא כדי "להסב את תשומת ליבו (של מנהל הסניף) לשיח הגיוני".

לשאלת בית המשפט, אישרה ההגנה, כי הנאשם לא השיב את המעטפות, לטענת ההגנה, היות שהן "חלק מקביל מתביעה אזרחית, שהגיש הנאשם נגד המתלונן".

הנאשם כפר בכך, כי דחף את המתלונן.

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

· ע.ת. 1 - מנהל המוסך, מר יצחק זילברמן;

· ע.ת. 2 - מנהל הסניף, מר עומר שוורץ;

· ע.ת. 3 - נציג מכירות בחברת "קל אוטו", מר ליאור עזרא;

· ע.ת. 4 - מנהל תפעול בסניף חברת "קל אוטו", מר אייל בנימין;

· ע.ת. 5 - חוקרת מח"ש, גב' בת שבע אלה.

כן הוגשו, מטעם המאשימה, המוצגים הבאים:

· חשבונית מס של המוסך, מס' 335350 מתאריך 18/01/16 - ת/3;

· אמרת ע.ת. 2 מיום 17/01/16, שעה 17:05, מסומנת 1 בתיק החקירה - ת/4;

· אמרת ע.ת. 2 מיום 30/03/16, שעה 16:05, מסומנת 1א בתיק החקירה - ת/5;

עמוד 3

- אמרת ע.ת. 3 מיום 30/03/16, שעה 12:56, מסומנת 3 בתיק החקירה - ת/6;
- אמרת ע.ת. 4 מיום 30/03/16, שעה 11:40, מסומנת 2 בתיק החקירה - ת/7;
- קבלה בנוגע לתשלום נושא החשבונית ת/3 - ת/8;
- אמרת הנאשם מיום 14/04/16, שעה 09:10, מסומנת 4 בתיק החקירה - ת/9;
- מזכר ע.ת. 5 מיום 11/04/16, מסומנת ז' בתיק החקירה - ת/10;
- דוח פעולה בעריכת ע.ת. 6 בכתב האישום (לא העיד), מיום 17/06/17, שעה 16:40, מסומן ד' בתיק החקירה - ת/11.

מטעם ההגנה, העידו העדים הבאים:

- ע.ה. 1 - הנאשם;
- ע.ה. 2 - קצין החקירות רפ"ק יואל עשור;
- ע.ה. 3 - חוקר בתחנת באר-שבע רס"ב אבינועם בן דוד.

מטעם ההגנה הוגשו המוצגים הבאים:

- אמרת ע.ת. 1 מיום 14/01/16, שעה 18:24, מסומנת 1 בתיק החקירה - נ/1;
- אמרת ע.ת. 1 מיום 16/02/16, שעה 13:20, מסומנת 1א' בתיק החקירה - נ/2;
- זכ"ד שיחת טלפון, שנערכה בין ע.ת. 5 לבין קב"ט חברת "קל אוטו", מיום 16/02/16, מסומן ה' בתיק החקירה - נ/3;
- תכתובת דוא"ל בין ע.ת. 5 לבין מנהלת איכות השירות בחברת "קל אוטו" - נ/4;
- אמרת ע.ה. 3 במח"ש מיום 09/5/16, שעה 13:47, מסומנת 5 בתיק החקירה - נ/5.

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב.

מכאן הכרעת דין זו.

סקירת התמונה הראייתית

ע.ת. 1, מר יצחק זילברמן, מנהל מוסך המעניק שירות לכלי רכב מסוג "פולקסוואגן" ו"סיאט". בפתח דבריו בחקירתו הראשית - מצא לציין, כי מוחל לנאשם על התנהגותו.

לדברי העד, הגיע הנאשם למוסך ומסר, כי נשלח מחברת "קל אוטו" וכי המנוע צורך שמן. העד הסביר לו, כי עלות ההשתתפות העצמית עומדת על 400 ₪, ובנוסף יהיה על הנאשם לשלם על השמן שיתווסף למנוע.

לדבריו, הנאשם אישר את האמור והשאיר את הרכב במקום.

במוסך, נערכו הבדיקות הנדרשות והוספה כמות שמן מסוימת למנוע. כשהגיע הנאשם, אחר הצהריים - לפנות ערב, ליטול את הרכב, הוגש לו החשבון, אך הוא סירב לשלם. החלו חילופי דברים, עלו הטונים. הנאשם הבחין, כי על השולחן קיים מפתח זהה של אוטו אחר ולקח אותו מהשולחן.

לדברי העד, אמר לנאשם, כי זה אינו המפתח של הרכב שלו וכי לא יוכל להניע את רכבו עם מפתח זה, אך הוא לא שמע לדבריו, והלך. העד שב ואמר לנאשם, כי אין המדובר במפתח של רכבו, אלא רכב של לקוח אחר וכי אותו לקוח יזדקק לו כדי לפתוח את רכבו, אך הנאשם סירב לשמוע. לדברי העד, אמר לנאשם, כי רכבו לא ישוחרר עד שישלם את החוב. בתגובה, עזב הנאשם את המוסך, כשבאמתחתו המפתח של אותו לקוח אחר.

לדברי העד, התקשר לנאשם לא פחות מחמש פעמים והנאשם ניתק לו את השיחות. לבסוף, ענה, אך כאשר נתבקש להגיע למוסך להחזיר את המפתח - סירב.

העד סיפר, כי בינתיים, התקשר הלקוח האחר, אשר מתגורר במושב "תקומה" בנגב המערבי ושאל מה קורה עם רכבו. לאחר מכן, הגיע אותו לקוח אל המוסך, מהמוסך צלצל גם הוא לנאשם, כשהעד שומע את השיחה. לדברי העד, השיב הנאשם, באותה שיחה, ללקוח בעל הרכב "תשבור את הראש עם המוסך" וגם לעד השיב הנאשם תשובה דומה.

לדברי העד, בדלית ברירה, נאלץ להזמין על חשבונו מונית מיוחדת "ספיישל" מהמוסך למושב "תקומה" וחזרה, על מנת שהלקוח - בעל הרכב - יוכל לנסוע לביתו, להביא את צרור המפתחות הרזרבי, לשוב למוסך ולהניע את רכבו.

לדברי העד, צלצל, באותו מעמד, שוב לנאשם, ואמר לו, כי אינו משאיר לו ברירה, אלא לפנות למשטרה, והנאשם השיב לו "תעשה מה שאתה רוצה". לדברי העד, כשהגיע למשטרה, אמר, בטרם הגשת התלונה הראשונה, כי מדובר בשוטר, וכי, כדאי שישוחחו עמו, בטרם יגיש את התלונה. החוקר יצא ממשרד החקירות, חזר ואמר לעד, כי הקצין דיבר עם הנאשם והוא אינו מוכן לשמוע.

או אז, מסר העד תלונה.

בחלוף מספר ימים - הגיע הנאשם, שילם את החשבון והחזיר את המפתח. באותו מעמד שאל הנאשם את העד אם הגיש תלונה, שכן - זומן לחקירה במח"ש. העד הסביר לנאשם, כי ניסה להימנע מלהגיש תלונה, כי ניסה למנוע מלפגוע בפרנסתו, אך הנאשם לא בא להסדיר את העניינים.

לאחר מכן - נחקר גם העד במח"ש ומסר אמרה נוספת.

בחקירתו הנגדית, אישר העד, כי המפתחות של רכב, מסוג פולקסווגן פסט, נראים דומים, וכי הנאשם נטל מפתח שהוא דומה למפתח של רכבו. עם זאת, עמד העד על כך, שאמר לנאשם, גם בעת שלקח את המפתח וגם בשיחת טלפון לאחר מכן, כי המפתח הוא של לקוח אחר וכי הוא גורם לו לנזק בלתי הפיך. לפיכך, שלל העד האפשרות שנאשם יכול היה לחשוב, שמדובר במפתח שלו.

עוד הוסיף העד, כי כאשר נטל הנאשם את המפתח, ניסה לפתוח את הרכב שלו באמצעות השלט, כשהעד הולך אחריו, וראה שהמפתח אינו פותח את הרכב.

העד אישר, כי ביום ו' המוסך סגור, אך מסר, כי לנאשם היו מספר הזדמנויות להחזיר את המפתח טרם המועד בו החזיר אותו, הן כאשר הוא דיבר איתו, הן כאשר הלקוח דיבר איתו, הן כשהקצין דיבר איתו.

העד אישר, כי הנאשם לא איים עליו ולא הפעיל כלפיו אלימות.

בחקירתו החוזרת, מסר העד, כי המפתח הוחזר ביום בו הוצאה החשבונית - ת/3 (כלומר, בתאריך 18/01/16).

ע.ת. 2 - מנהל הסניף מר עומר שוורץ, מסר באמרתיו (ת/4 - ת/5), אשר הוגשו במסגרת חקירתו הראשית, כשהאמרה הראשונה - ת/4 - נגבתה ממש בסמוך לאירוע נושא כתב האישום, כי הנאשם רכש בסניף את רכבו, כשנה קודם לאירוע ומאז היו לו בעיות שונות עם הרכב, כשאינו מוכן לקבל את אופן ההתנהלות אל מול שירות הלקוחות של החברה.

העד עצמו לא היה מעורב במכירת הרכב.

היתה זו הפעם השלישית בה הגיע העד למשרד בקשר לרכישת הרכב, כשהרכב כבר נשלח, מטעם החברה, למוסך, מספר פעמים.

לדברי העד, עברה כבר שנה מאז רכישת הרכב ובמועד בו הגיע הנאשם - כבר לא היה הרכב באחריות.

לדברי העד, ניסה לסייע לנאשם אל מול שירות הלקוחות ולהסביר לו, שהעניין כבר אינו בטיפולו, והנאשם החל לדפוק

על השולחן ואמר: "אני אהפוך לכם את המשרד, לא מענין אותי, ימות העולם, אתה תביא לי את האוטו", תוך שמצביע לעברו עם האצבע שלו, מתקרב אליו ומצמיד את האצבע לגרון ואף לוחץ, באמצעות האצבע על הגרון שלו (של העד).

הנאשם אף נטל שלוש מעטפות, שהיו על השולחן, כשבכל אחת מהן 220 ₪ השייכים ללקוחות והחל לצאת מהסניף. העד ניסה לתפוס אותו ביד, אך הוא דחף את העד, השתחרר מאחיזתו וברח.

לדברי העד, הסכום שהיה במעטפות הוא אגרה בגין העברת הבעלות ברכב, ושייך ללקוחות, שרכשו כלי רכב.

לדברי העד, לא נגרם נזק לשולחן בעקבות הדפיקה של הנאשם עליו.

לדברי העד, כאשר נגע הנאשם עם האצבע בגרונו - הדף אותו באמצעות ידיו וניסה לעקם לו את היד כדי להשתחרר ממנו. לדברי העד, הבין, שכדי ליטול את המעטפות מהנאשם - יהיה עליו להפעיל יותר כח פיסי ולכן - הרפה.

לדברי העד עובד נוסף של הסניף -ע.ת. 4 - אייל בנימין - הגיע למקום בסוף האירוע - כדי להפריד.

לדברי העד, כאשר יצא הנאשם החוצה - אמר לו שהוא (העד), התקשר למשטרה ודרש את המעטפות והכסף חזרה. הנאשם חיכה בחוץ חמש דקות ואז עזב את המקום.

למחרת, הגיע הנאשם שוב ומסר כתב תביעה נגד החברה.

הכסף - לא הוחזר עד היום.

לדברי העד, חש סכנה מהנאשם.

בחקירתו הראשית בבית המשפט, הוסיף העד, כי נפגש עם הנאשם שוב, במהלך הדיון בתביעה קטנה שהגיש נגד החברה באמצעות אשתו, וכי ביקש, שבית המשפט יורה לנאשם לצאת מהאולם, אך השופט לא נעתר לכך ואמר לכל אחד מהצדדים להיות בפניה של האולם.

בחקירתו הנגדית, אישר, כי במקום קיימות מצלמות, אך לדבריו, אין גישה למצלמות דרך הסניף, אלא רק דרך מחלקת הביטחון של החברה. ואף אינו יודע, אם המצלמה פעלה, לאיזה כיוון מכוונות המצלמות ואם האירוע צולם.

העד סיפר, כי במעטפות שנטל הנאשם, היו תעודת זהות מקורית, או צילום תעודת זהות של רוכש הרכב; וכן צילום רשיון

רכב; סך בן 220 ₪ במזומן. לדבריו, המדובר במעטפות ייעודיות לשם כך, עליהן יש משבצות בהן מסומן כל מסמך שהוכנס אליהן לצורך העברת הבעלות. לדבריו, המעטפות היו סגורות.

לדבריו, שילמה החברה את הסכומים שנגנבו, במקום הלקוחות, מהקופה הקטנה שהיתה בסניף.

לדבריו, כאשר מסר באמרתו שניסה לעקם את ידו של הנאשם - לא התכוון לנסיון לקחת את ידו לאחור, אלא רק לנסיון להוציא מהיד את המעטפות.

לדבריו, הזמין את המשטרה מיד וכשהגיע שוטר לסניף - הנאשם כבר לא היה במקום. זאת, לאחר שצעק לעבר הנאשם, כי המשטרה בדרך.

בדבריו, הנאשם עשה תנועות מאיימות ואיים שיהפוך לו את המשרד ויעשה "בלגן", אם העד לא יביא לו את הרכב.

לדבריו, היתה זו הפעם הראשונה בה חווה אירוע כזה.

כאשר עומת עם כך, שעדי התביעה 3 ו-4, אינם מציינים, כי שמעו איומים, השיב, כי המשרדים שלהם נפרדים וכי הנאשם איים עליו במשרד, כאשר שהה אצלו.

ע.ת. 3, נציג מכירות בסניף, סיפר, באמרתו ת/6, שהוגשה במסגרת חקירתו הראשית, כי נכנס למשרד המכירות, בו שהה ע.ת. 2 וראה בחור שדוחף את ע.ת. 2. העד נכנס ביניהם כדי להפריד וגם ע.ת. 4 היה במקום. בדיעבד, שמע העד, שאותו אדם גם נטל מעטפות עם כסף, אך בזמן אמת לא ראה משהו נוסף פרט לדחיפה.

בחקירתו הנגדית, מסר, שלא ראה, שמנהל הסניף ע.ת. 2 עיקם את ידו של הנאשם, אך ראה דחיפות הדדיות בין השניים, כי "כשדוחפים אותך אתה לא משלב ידיים". העד הדגים, כי למעשה, ע.ת. 2 ניסה להרחיק את הנאשם ממנו במצב של התגוננות. לדברי העד, במשרד המכירות קיימת מצלמה, אם כי אינה חולשת על כל שטח המשרד ולו עצמו אין גישה לפלט של המצלמה.

לדברי העד, לא הבחין, כי ע.ת. 2 תוקף את הנאשם.

ע.ת. 4, מנהל תפעול בסניף, סיפר, באמרתו ת/7, שהוגשה חלף חקירתו הראשית, כי היה במשרדו ושמע צעקות בין לקוח לבין ע.ת. 2. העד יצא ממשרדו כדי לראות מה קורה וראה את הנאשם ו-ע.ת. 2 עומדים קרובים, במצב של עימות. העד הפריד בין הצדדים. העד לא ידע, בזמן אמת, שהנאשם שוטר, כי היה לבוש אזרחי, אך ראה ברשותו אקדח בחגורה. העד ראה את הנאשם מניח את ידיו על ערפו של ע.ת. 2. העד לא ראה תקיפה, אך הבין, כי קודם לכן הותקף ע.ת. 2 במשרדו.

כאשר העד הפריד בין השניים, אמר הנאשם, שלא ילך לשום מקום ולא יזוז עד שיטופל, אך לאחר מכן, עזב את המקום.

בחקירתו הנגדית, אישר, כי בתוך הסניף יש מצלמה ובחוץ יש עוד מצלמות. לדבריו, המצלמות נועדו לבדוק את העובדים והוא אינו יודע האם הן עובדות, ואינו אחראי עליהן.

ע.ת. 5, חוקרת מח"ש, ערכה פעולות חקירה שונות. בין היתר, פעלה על מנת לנסות ולהשיג את התיעוד ממצלמות האבטחה בסניף, בכל הנוגע לאירוע נושא האישום השני. היועצת המשפטית של חברת "קל אוטו" הפנתה אותה לקצין הביטחון הראשי. בסופו של דבר נמסר לה, כי אין תיעוד מצולם של האירוע. זאת, למרות שבשלבם קודמים נמסר לה, כי אמור להיות מועבר אליה סרטון.

בחקירתה הנגדית, אשרה, כי פעלה זמן רב על מנת להשיג את הסרטון, מאחר שהעדים במקום מסרו לה שיש מצלמות ובשלב מסוים, אף נמסר לה, כי ניתן לראותך בסרטון את האירוע (כפי שעולה גם מתכתובת הדואל נ/4). פעולות העדה בנוגע לסרטון תועדו במזכרים ת/10, נ/3. כאמור, בסופו של דבר, נמסר לה, כי המצלמות לא פעלו באירוע וכי אין בנמצא סרטון.

מדוח הפעולה של הסייר רס"ר איסה יידג (ת/11), אשר הגיע לסניף בעקבות הזמנת המשטרה באירוע נושא האישום השני, והצדדים הסכימו להגיש את הדוח שערך חלף עדותו בבית המשפט, עולה, כי ע.ת. 2 מסר לו, שהנאשם איים עליו; דפק על השולחן במשרדו; הרים שלוש מעטפות מהשולחן במשרד, כשבכל אחת מהן - סך בן 220 ₪, השייך ללקוחות; הצמיד לו את האצבע לגרון. עוד מסר ע.ת. 2, כי הצליח לתפוס את הנאשם בדלת בידי, אך הוא השתחרר וברח.

עוד ציין ע.ת. 2, כי קיים צילום של האירוע, אותו יעביר ליחידה החוקרת בתוך מספר ימים.

ע.ת. 2 לא ציין בפניו, כי נגרמו לו חבלות כלשהן.

עד כאן ראיות התביעה.

הנאשם בחר להעיד וסיפר, בחקירתו הראשית, כי רכש, ביחד עם רעייתו, בסניף "קל אוטו", רכב, בעלות של 90,000 ₪, מתוכם - שילם 30,000 ₪ במזומן. הרכב יועד בעיקר לשימוש רעייתו. לאחר זמן, התברר, כי ברכב בעיה במנוע, שהתבטאה באבדן שמן. הנאשם פנה למוסך "ריטס", כחודש לפני תום תקופת האחריות. באותו מוסך, נאמר לו, שנדרשת בדיקה בשם "שקילת שמן", אשר בודקת את צריכת השמן במנוע. לאחר הבדיקה, נאמר לו, ש"הלך המנוע" ושעלות החלפתו 28,000 ₪.

לדברי הנאשם, פנה למנהל הסניף, אשר מסר, כי על הנאשם לפנות לשירות הלקוחות בחברה.

הנאשם ביקש ממנהל הסניף, שהוא ישיג בעבורו את שירות הלקוחות, היות שקשה להשיגם, ולדבריו, מסר לו המנהל, שיבדוק את הענין, אך כאשר חזר, בחלוף שבוע למנהל הסניף, השיב לו, בזלזול, כי עליו לפנות לשירות הלקוחות.

לדברי הנאשם, בשלב זה "התעצבנתי וצעקתי שם ואמרתי שאני לא יוצא מכאן, עד שלא יפנה אלי נציג ויסביר לי מה אפשר לעשות". בעוד הוא ממתין, התקשרה אליו נציגה מחברת "קל אוטו" ושאלה מה הבעיה. הנאשם סיפר לה שרכש אוטו מלפני שנה והמנוע הלך וזה במסגרת האחראיות. הנציגה אמרה לנאשם, לפנות למוסך (הנזכר באישום הראשון), היות שהחברה עובדת עם מוסך זה ורק הוא מוסמך לבדוק את מצב הרכב בעבורם. עוד נאמר לו, כי ההשתתפות העצמית בבדיקה היא 400 ₪ בלבד. הנאשם הגיע למוסך, הסביר שנשלח על ידי חברת "קל אוטו" ושכבר נערכה בדיקה מסוג "שקילת שמן" במוסך אחר, אך מנהל המוסך עמד על כך, שעליו לערוך בדיקה זו. בחלוף מספר ימים, בעת שרעיית הנאשם נהגה ברכב, החל הרכב לרעוד וכל הנורות נדלקו. הנאשם הוריד את רעייתו בעבודה ונסע למוסך, שם השאיר את הרכב.

בצהריים, היה הנאשם בקשר טלפוני עם מנהל המוסך, אשר מסר לו, כי המנוע שבק וכי הוא מנסה לבדוק מול חברת "קל אוטו" בנוגע לאחראיות. בהמשך, נמסר לנאשם, כי חברת "קל אוטו" אינה נוטלת האחראיות על הטיפול ברכב. מנהל המוסך ניסה לשכנע הנאשם לטפל ברכב במוסך שלו, אך הנאשם הודיע לו כי מעונין לתקן את הרכב במוסך "ריטס", לכן יצא מוקדם מהעבודה, בשעה 16:00, כדי להספיק להגיע למוסך ולשחרר את הרכב. הנאשם ישב עם מנהל המוסך במשרדו וביקש להבין, כיצד הרכב אינו באחראיות. מנהל המוסך הסביר לו, כי חלפה שנה מאז רכישתו. הנאשם השיב, כי הבעיה החלה בטרם חלפה שנה. הנאשם הודיע, כי מבקש לתקן את הרכב במוסך אחר. מנהל המוסך הגיש לנאשם חשבונית על סך 800 ₪ וביקש ממנו לשלם. הנאשם שאל מדוע זו עלות הבדיקה והסביר, כי בחברת "קל אוטו" נמסר לו שעלות ההשתתפות העצמית, עד 400 ₪. הנאשם נטל את המפתחות, אותן הגדיר, בעדותו כמפתחות רכבו, משולחן מנהל המוסך ואמר שהולך לקחת את הרכב. מנהל המוסך צעק לו, כי אסור לו לקחת את הרכב וכי הוא יזמין משטרה.

לדברי הנאשם, לא חפץ להיכנס לעימות ולכן יצא מהמקום.

בדרך לביתו, התקשר אליו מנהל המוסך, אמר לו שהמפתחות אינן שלו ושהוא מתקשר למשטרה. לדברי הנאשם, אמר לו, שאינו יודע אם המפתח שלו או לא שלא (לאחר מכן תיקן ואמר, שאמר לו שהמפתח של הרכב שלו). הנאשם הוסיף ואמר למנהל המוסך: "בוא נגיע להסדר".

בהמשך, התקשרה אל הנאשם אשה, שהציגה עצמה כבעלת הרכב שהנאשם החזיק במפתחותיו, הנאשם השיב לה, כי אינו יודע אם זה מפתח של הרכב שלא או לא, אך בכל מקרה, הוא בסכסוך עם בעל המוסך והיא צריכה להסדיר את הענין מול בעל המוסך.

כשנשאל הנאשם, מדוע נטל את מפתחות הרכב, השיב, בתחילה, כי סבר שהמדובר במפתח שלו (ע' 37, ש' 13 - 15),

אך מיד בהמשך מסר, כי חשב שכך יגיע עמו מנהל המוסך להסדר, שישלם 400 ₪, כפי שהבטיחו לו (ע' 37 ש' 16 17-). לאחר מכן שוב תיקן וטען, כי סבר שמדובר במפתח שלו. והפעם סיפר, כי אמר למנהל המוסך - "לא משנה אם זה מפתח שלי או לא, בוא נגיע להסדר".

כשנשאל מתי השיב את המפתח, השיב כי אינו זוכר אם המדובר ביום ראשון או שני בשבוע.

הנאשם עמד על כך, כי לא נטל המפתח לשם סחיטת המוסך, אלא על מנת "שיגיע איתי להסדר" כי, לטענתו, המחיר שנתבקש לשלם - לא היה הגיוני.

בנוגע לאירוע נושא האישום השני - סיפר, כי הגיע לסניף כדי לברר מדוע לא מטפלים ברכב שלו ונתבקש לשלם 400 ₪ כהשתתפות בגין הטיפול במוסך. כשמחה על כך, מסר לו מנהל הסניף, כי זו אינה בעיה שלו וכי הוא (הנאשם) רשאי לפנות לשירות הלקוחות. הנאשם אמר, שלא יצא מהמשרד עד שיקבל תשובה או ששירות הלקוחות יחזרו אליו. לדברי הנאשם, על השולחן היו כמה מעטפות עם לוגו של "קל אוטו" והוא לקח כמה מעטפות ואמר למנהל הסניף שהוא לא יקבל את המעטפות עד שיתקשרו אליו. לדברי הנאשם, בתגובה, התנפל מנהל הסניף עליו ואחז בו מאחור כדי להוציא ממנו את המעטפות עד שבאו שני עובדים וניתקו אותו ממנו. הנאשם אמר להם, שהם ישלמו על זה ביוקר והוא יראה להם והוא לקח להם את המעטפות. לדברי הנאשם, נטל את המעטפות כדי ששירות הלקוחות יתייחסו אליו. כשאמר ישלמו על זה התכוון לכך - שתוגש נגדם תביעה אזרחית.

לדברי הנאשם, נטל רק שתי מעטפות ולא שלוש והסכום שהיה בהן עמד על סך 220 ₪ בלבד. לדבריו, לא ידע שיש כסף במעטפות ולא היתה לו כוונה לשלול אותן שלילת קבע אלא להחזיר אותן לאחר ההליכים המשפטיים. לדברי הנאשם, לא תקף את מנהל הסניף, אלא האחרון הוא שקפץ עליו, כדי להוציא מידו את המעטפות. לדבריו, הוא פעל במישור האזרחי בלבד, אך לאנשי הסניף היה "אינטרס להסיט את הענין האזרחי לענין פלילי".

לדברי הנאשם, גם היום הוא כועס על המתלוננים. הוא אינו חפץ בסליחתו של ע.ת. 1 - מנהל המוסך, שכן הוא (מנהל המוסך), עשק אותו.

בחקירתו הנגדית, אישר, כי משמש כחוק במשטרת ישראל מזה כ-20 שנה.

הנאשם אישר, כי שוטרים התקשרו אליו וניסו לשכנע אותו להחזיר את המפתח וכי גם בעל או בעלת הרכב התקשרו אליו, אך הוא אמר להם, שיפנו לבעל המוסך.

לדבריו - למרות כל השיחות האלה - עדין סבר שמדובר במפתח שלו.

הנאשם הכחיש, כי כבר במוסך הבחין, שאין המדובר במפתח שלו. עם זאת, אישר, כי כבר באותו היום, כשהגיע הביתה, הבין שאין המדובר במפתח שלו, אך למרות זאת, לא יצר קשר עם מנהל המוסך. לדבריו, לא עשה כן - לא באותו היום

וגם לא בימים שלאחר מכן - היות שהיו לו ענינים אחרים לעשות והוא גם 'נפגע מבעל המוסך'.

לדבריו, לא ביקש שוירידו לו במחיר, אלא שלא יעשקו אותו ושהוא ישלם מה שהיה צריך לשלם. עוד הוסיף, כי עובדה, שכאשר הגיע ומסר את המפתח, ירד התשלום מ-800 ל-700 ₪.

לדבריו, אם אמר, בחקירתו, כי השתמש בכספים שהיו במעטפות - זה נאמר היות שהיה בסערת רגשות, אינו סבור שהשתמש בכסף, אך מכל מקום - אשתו מנהלת את החשבונות והמעטפות הועברו אליה. כשעומת שוב עם כך, בחקירתו במח"ש, כי בזבז את הכסף, השיב, כי שיקר במח"ש כדי לא להחזיר את הכסף (ע' 43, ש' 27 - 30). וכי קיימים, באמרותיו, עוד פרטים שאינם נכונים, שמסר אותם "מתוך עצבים".

כשעומת עם כך, שלמרות שמסר, שהתכוון להחזיר את הכסף בסיום ההליך האזרחי - לא החזיר אותו עד היום, השיב, כי שמר את הכסף עד למשפט (הנה הם כאן - הכוונה לשטרות). באותו מעמד - ביקש הנאשם למסור את המעטפות עם שטרות הכסף לידי התביעה (ע' 45 לפרוטוקול).

הנאשם עמד על כך, כי המדובר בסכסוך אזרחי וכי פעל באופן לגיטימי. כשנשאל, מה לא תקין בכך שמנהל הסניף ניסה ליטול ממנו את המעטפות השיב, שזה בסדר עד לגבול מסוים, אך לא היה צריך להרביץ לו אלא להתקשר למשטרה.

לדברי הנאשם - אינו מתחרט על דבר.

לשאלות בית המשפט, נשאל הנאשם, על סמך מה סבר, שישלם במוסך סך בן 400 ₪ בלבד, ואישר, כי לא סוכם עמו כל מחיר, כאשר נכנס למוסך, אלא המדובר היה בהבנה שלו, אם כי, לשיטתו, גם בעל המוסך ידע זאת.

ע.ה. 2 רפ"ק יואל עשור, שימש כמפקד הישיר של הנאשם. בחקירתו הראשית סיפר, כי לאחר שהוגשה תלונה נגד הנאשם - התקשר למפקדו - רפ"ק דורון אלוני, על מנת להודיע לו זאת. המפקד אמר לו, שינסה לדבר עם הנאשם ולהגיע אתו לפתרון כלשהו. העד העביר זאת לנאשם. לדבריו, לא נכנס עם הנאשם לדין על תוכן התלונה.

בחקירתו הנגדית, אישר, כי המדובר היה בשתי תלונות.

לשאלת בית המשפט, אם לא עניין אותו במה מדובר, השיב, כי סבר שמדובר במחלוקת שהיא עסקית במהותה, אך היצרים התלהטו וכי סבר, כי עדיף שהצדדים יגיעו לעמק השווה, אך הדברים הגיעו למח"ש.

בחקירה חוזרת לאחר שאלות בית המשפט מסר, כי הנאשם עמד על כך, שהוא הצודק.

ע.ה. 3, רס"ב אבינועם בן דוד, שימש כחוקר תחנת באר-שבע של משטרת ישראל, ועבד יחד עם הנאשם.

באמרתו במח"ש נ/5, שהוגשה חלף חקירתו הראשית, סיפר, כי חוקר אחר בשם מיכאל, שגבה את התלונה ממנהל המוסך - התקשר אליו ואמר לו, שהגיע בחור להגיש תלונה על הנאשם ושאותו בחור טוען, שהנאשם לקח לו מפתחות של רכב מהמוסך. העד התקשר לנאשם והנאשם מסר לו שמדובר בעניין אזרחי, שלא קשור לעבודה ומדובר במפתחות שלו, שהוא לקח מהמוסך. העד אמר לנאשם, שאין המדובר במפתחות שלו, אך הנאשם עמד על כך, שהמפתחות שלו.

העד דיבר על כך גם עם המפקד רפ"ק דורון אלוני, ושב שוב לשוחח עם הנאשם, אשר ביקש ממנו לא להתערב. ובסופו של דבר - חדל להתערב בנושא.

בנוגע לתלונה נושא האישום השני - כשנדע לו עליה, פנה לנאשם והוא ביקש, גם הפעם, לא להתערב בענין.

בחקירתו הנגדית הבהיר, כי שיחת הטלפון הגיעה אליו מיומן התחנה, עוד בטרם הגשת התלונה.

כשנשאל העד, האם מי שנוטל מפתחות שאינם שלו - אינו עובר עבירה - נמנע מלהשיב תשובה ברורה.

עד כאן ראיות ההגנה.

טענות הצדדים

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב.

המאשימה בקשה לקבל את עדויות המתלוננים כמהימנות.

לטענת המאשימה, התנהגות הנאשם בכל אחד מהמקרים משליכה על התנהגותו במקרה האחר.

לטענת המאשימה, פעל הנאשם במודע ואין לקבל את הסבריו המפותלים.

המאשימה טענה, כי לשאלה - האם היה על חברת "קל אוטו" לפצות הנאשם על התקלה ברכבו - אין כלל רלבנטיות בכל הנוגע לעבירות המיוחסות לו.

המאשימה טענה, כי אין לקבל גרסת הנאשם בכל הנוגע לאישום השני, לפיה נטל שתי מעטפות בלבד, שכן, פרטי שלושת המעטפות מופיעים במסמך נ/4.

המאשימה טענה, כי קיימות ראיות המחזקות את התלונות השונות.

המאשימה טענה, כי גרסת הנאשם אינה מהימנה ואף הפנתה לסתירות שונות בדבריו ולכך שמסר, כי במצב של "עצבים" עשוי למסור עובדות שאינן נכונות.

אשר לעובדות נושא האישום הראשון - טוענת המאשימה, כי מלכתחילה הוברר לנאשם, כי נטל מפתחות שאינם שלו. עוד נטען, כי בנסיבות המתוארות - גם אם סבר שמדובר במפתחות שלו - היו לפניו די נתונים לחשוד שהדבר אינו כך, ומתקיימת, לכל הפחות, החלופה של עצימת עיניים השקולה למודעות.

המאשימה טענה, כי הוכח, שהנאשם נטל המפתחות על מנת לגרום להפחתה בתשלום.

המאשימה מפנה לכך, שבחקירת הנאשם במח"ש מסר, שבזבז את הכסף שבמעטפות בשל ההוצאות שנגרמו לו ובכל מקרה - טוענת, כי גם כוונה סתמית, להשיב את הסכומים בשלב כלשהו - אינה שוללת את עבירת הגניבה. מכל מקום, על פי הפסיקה, עצם השימוש בכסף - מבסס את כוונת שלילת הקבע.

אשר לשאלת קיומם של סרטוני אבטחה - טוענת המאשימה, כי לאחר בירור, עלה, כי אין בנמצא סרטונים, אך המסכת הראייתית הקיימת - מספקת לצורך הרשעה.

המאשימה עותרת להרשיע את הנאשם בדין בגין כלל העבירות המיוחסות לו.

ההגנה טוענת, בכל הנוגע לעובדות נושא האישום הראשון, כי המדובר במחלוקת בין הנאשם לבין מנהל המוסך, על רקע טיב השירות והמחיר המופרז שנדרש ממנו והוא נטל מפתחות, שסבר שהם שלו, והחזירם למוסך - כשהתברר לו שהם אינם שלו.

בנוגע לאירוע נושא האישום השני נטען, כי הנאשם לא איים על מנהל הסניף וכי נטל את המעטפות לא על מנת לשלול אותן שלילת קבע, אלא כדי להציגן בהליך משפטי בינו לבין חברת "קל אוטו".

לטענת ההגנה, אישר המתלונן, כי המפתח שנטל הנאשם היה זהה למפתח של האוטו שלו ובמקום אחר טען, כי מדובר במפתח דומה.

ההגנה מבקשת לקבל כמהימנה את דברי ע.ה. 3 אשר שוחח עם הנאשם והנאשם מסר לו, כי המדובר במפתחות שלו.

אשר למפורט באישום השני - טוענת ההגנה לסתירות בנוגע לנוסח האיום מצדו של הנאשם; לכך, שיתר העדים - לא שמעו איומים; לכך - שהעדויות בנוגע לנטילת המעטפות - בעייתית.

עוד נטען, כי אי הצגת הסרטון מהמצלמות - בנסיבות שפורטו בעדותה של ע.ת. 5 - היא מחדל חקירתו חמור, היורד לשורש העניין ועליו להביא לזיכוי הנאשם.

דין והכרעה

לאחר שבית המשפט שמע את העדים ועיין בכלל המוצגים שהוגשו - מוצא לקבל כמהימנות את עדויות המתלוננים בתיק זה.

למעשה, המחלוקות העובדתיות בתיק זה - הן מצומצמות, אלא שהנאשם מנסה לשוות אופי תמים להתנהגותו. ברם, כלל הראיות שהוצגו מביאות למסקנה חד משמעית, כי טענותיו של הנאשם - לא תעמודנה לו.

אשר למפורט באישום הראשון בכתב האישום - טענותיו העיקריות של הנאשם הן, כי סבר שנטל את המפתח של רכבו ולא מפתח, השייך לאדם אחר; וכי מטרת נטילת המפתחות לא היתה לשם סחיטה.

אשר לטענה הראשונה - מקבל בית המשפט כמהימנה את עדות מנהל המוסך ע.ת.1, כי כבר במעמד בו נטל הנאשם את המפתחות - אמר לו, כי אין המדובר במפתחות שלו.

מנהל המוסך ע.ת. 1 - הוא בעל עסק המשרת ציבור, שלא היה לו כל אינטרס להתעמת עם הנאשם או לפגוע בו. במהלך האירוע עצמו ניכר - והדבר גם אושר מעדותם של עדי ההגנה ע.ה. 2 - ע.ה. 3 - כי עשה כל מאמץ על מנת להימנע מהגשת תלונה כלפי הנאשם ולנסות לסיים האירוע בדרכי שלום. העד התקשר לנאשם כחמש פעמים (!) באותו הערב; העד היפנה את בעלי הרכב לשוחח עם הנאשם; גם כשנאלץ, בסופו של דבר, להגיע למשטרה - פנה לשוטרים במקום וביקש מהם, לדבר על לבו של הנאשם על מנת שלא יאלץ להגיש תלונה רשמית. כך לא מתנהג מי שחפץ להעליל על הנאשם או לפגוע בו.

אפילו בבית המשפט, ביקש העד לומר, כי מוחל לנאשם.

בית המשפט התרשם מהעד, כאדם ישר דרך, עדין נפש, שכלל וכלל אינו שש לעימות. העד בוודאי לא חפץ לפגוע בנאשם ומסר דברי אמת.

בית המשפט מקבל גם את דברי העד, כי לאחר נטילת המפתחות - עשה הנאשם עמם נסיון לפתוח את רכבו - וזאת גם אם פרט זה נשמט מאמרותיו בחקירה. ההגנה הכבירה מילים לענין זה וטענה, כי גרסת מנהל המוסך בנוגע לכך, היא כבושה ולפיכך - אין ליתן לה משקל. גרסה זו מסתברת, שכן יתכן בהחלט, שגם לאחר שנאמר לנאשם, שאין המדובר במפתח שלו - ביקש להיווכח בכך בעצמו. אולי גם ביקש לראות, האם מפתח דומה - יפתח את רכבו. אך גם אם תתקבל טענת ההגנה, שלא נערך נסיון כזה (ובית המשפט אינו מקבל טענה זו) - הדבר אינו מעלה ואינו מוריד, לאור עצם הדברים שנאמרו לנאשם, כבר בעת נטילת המפתח, כי אין המדובר במפתח של רכבו.

לכל אלה יש להוסיף, כי הוכח (והנאשם אף אינו מכחיש זאת) שכבר באותו היום קיבל שיחות - הן ממנהל המוסך; הן מבעלי הרכב; הן מחבריו השוטרים התחנה - בכולן נאמר לו, כי המפתחות אינן שלו ולמרות זאת - לא חזר הנאשם למנהל המוסך; סירב לתחנות בעלי הרכב להשיב המפתחות; לא חזר לבעל המוסך לא באותו היום; לא ביום א' בשבוע; אלא רק ביום ב' - בחלוף לא פחות מארבעה ימים. כאמור, בית המשפט מקבל עדות המתלונן - מנהל המוסך, כי העובדה, שהמפתחות אינן שייכות לרכבו של הנאשם - נאמרה לו מיידית. עם זאת, צודקת התביעה, כי בכל מקרה, גם אם סבר הנאשם אחרת - הראיות שהוצגו מבססות גם את החלופה המנויה בסעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 - הידועה ככלל בדבר "עצימת עיניים" לפיה, רואים אדם שחשד בדבר אפשרות קיום הנסיבות, כמי שהיה מודע להן, אם נמנע מלבררן. אך זאת, כאמור, במאמר מוסגר בלבד, היות שבית המשפט מוצא, כי הנאשם היה מודע, באופן ממשי, כי אין המדובר במפתחות שלו, מיד עם נטילתם מהשולחן.

אשר לשאלה בדבר קיומה של כוונת הסחיטה: הנאשם הועמד לדין, באישום זה, בגין עבירה בניגוד לסעיף 430 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. סעיף זה קובע - כדלקמן:

הנוטל נכס של זולתו שלא כדין כדי להניעו לתת דבר או לעשות מסמך או לחתום עליו, דינו - מאסר שנה.

בסעיף 414 שבאותו סימן מוגדרת המילה "דבר" כך: "מקרקעין, מטלטלין, זכות וטובת הנאה".

על אף ניסיונותיו החוזרים של הנאשם לטעון, כי המדובר היה בסכסוך אזרחי לגיטימי וכי נטל המפתחות היות שסבר שהם שלו - הרי, כאמור לעיל בפרק הסוקר את עדות הנאשם - מסר, כי נטל המפתחות על מנת שבעל המוסך יגיע עמו ל"הסדר". הסדר - לשיטתו הוא מצב בו ישלם את הסכום אותו סבר שעליו לשלם קרי: 400 ₪. כאשר הנאשם אף אישר, לשאלות בית המשפט, כי המדובר היה בסכום שהוא סבר, שצריך לשלם וכי כאשר הגיע למוסך, ככל לא נאמרה לו עלות הבדיקה.

מכאן, עולה בבירור, כי הנאשם חפץ להשיג הנחה כספית, שהיא בגדר טובת הנאה.

צא ולמד - הוכחו כדבעי הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי לצורך הרשעה בעבירה זו.

אשר למפורט באישום השני - טענותיו העיקריות של הנאשם הן, כי נטל רק שתי מעטפות ולא שלוש; כי סכום הכסף שהיה בהן נמוך ממה שנמסר על ידי מנהל הסניף - המתלונן; כי לא היתה לו כוונה לשלול את המעטפות - שלילת קבע.

גם כאן, מקבל בית המשפט באופן מלא את גרסת מנהל הסניף ע.ת. 2, אשר נתמכת גם בגרסאות העובדים הנוספים ע.ת. 3 - 4.

גם לעד זה לא היתה כל סיבה לפגוע בנאשם או לטפול עליו האשמת שווא כלשהי. העד הסביר, כי כלל לא היה מעורב בעסקה, במסגרתה רכש הנאשם את הרכב.

גם כאן - הודה הנאשם, עוד בחקירתו, במרבית העובדות הצריכות לענין. למעשה, כאמור, המחלוקת העובדתית העיקרית, היא טענת הנאשם, כי נטל רק שתי מעטפות וכי רק אחת מהן הכילה כסף מזומן בסך 220 ₪.

ראשית, באמרתו במח"ש (ת/9), לא מסר הנאשם, כי נטל שתי מעטפות בלבד, אלא, כי נטל "מעטפות", בלא להתייחס למספרן.

בית המשפט מקבל את טענת מנהל הסניף, כי נלקחו שלוש מעטפות, שכל אחת מהן הכילה כסף מזומן, כאשר, טענה זו נתמכת גם בתכתובת הדואל נ/4, שם פירט העד, בפניה לקב"ט - את מספרי כלי הרכב שהמעטפות נגעו להם. המדובר בשלושה כלי רכב. שניים פורטו בהודעת הדואל הראשונה והשלישי - בהודעה שלאחר מכן. כל מעטפה הכילה את רשימות הרכב, או העתק שלהם וכן סך במזומן בן 220 ₪, אשר נדרש לצורך העברת הבעלות בכלי הרכב. כפי שעולה מעדותו של העד - זהו נוהל עבודה קבוע, ועל כן, אין סיבה להניח - כי מעטפה כלשהי לא הכילה כסף וגם אין סיבה להניח, שהנאשם נטל רק שתי מעטפות.

בנוגע לאיומים - אין בית המשפט מוצא, כי קיים פער משמעותי בנוסח האיומים כפי שנמסר על ידי העד בתלונה במח"ש - "אני אדפוק לכם את המשרד, לא מענין אותי, ימות העולם, אתה תביא לי את האוטו", לבין הנוסח, שמסר בבית המשפט - "שיהפוך לי את המשרד ויעשה לי בלגן עד שלא יקבל את מה שהוא רוצה". אדם אינו רשם קול ובכל מקרה, ברור, כי בלב האישום - עמדה הכוונה להתפרע ולגרום נזק למשרד. בית המשפט מקבל הגרסה הראשונה, שנאמרה בסמוך לאירועים, כתואמת את שנאמר.

הוסף לאמור - במהלך האיום - הצמיד הנאשם את אצבעו לצווארו של העד, פעולה המוסיפה נופח אלים ופוגעני לאיום המילולי.

העובדה, כי שני העובדים ע.ת. 3 עד ע.ת. 4, אינה פוגעת במהימנות ע.ת. 2, שכן כל אחד מהם הגיע למשרד בשלב

מאוחר יותר.

אשר לשאלת הכוונה לשלילת קבע של המעטפות: הפסיקה קובעת, לענין זה, כי נטל ההוכחה הרובץ על כתפי התביעה הוא זעום יחסית ודי, לשם כך, בנטילת הנכס ללא רשות, המלווה באי החזרתו המידית וקיומו של ספק בדבר הכוונה להחזירו בעתיד - ר' פרופ' י' קדמי **על הדין בפלילים - חוק העונשין - הדין בראי הפסיקה**, מהדורה מעודכנת, תשס"ו - 2005 חלק II (להלן: "קדמי"), ע' 655.

כאשר המדובר בציפיה בלתי ודאית להשבת הנכס - היא אינה משליכה על ההרשעה בעבירה. כך גם, כאשר המדובר לכוונה סתמית להחזיר אי פעם בעתיד (שם, ע' 660). במקרה דנן - הוכח, כי הנאשם לא התכוון כלל להחזיר את סכומי הכסף, ולמעשה, כפי שמסר באמרתו במח"ש 9/ת - השתמש בכסף, ועוד מסר, בחקירתו - כי יהיה מוכן להחזיר רק את המעטפות ללא הכסף! (ת/9, ש' 201 - 203). עצם השימוש בכסף - מקים, מיניה וביה, את כוונת שלילת הקבע (קדמי, שם ע' 662).

טענת הנאשם, כי ביקש להחזיק במעטפות כראיה לצורך ההליך המשפטי - אינה מובנת כלל. אין כל רלבנטיות למעטפות אלה ולהליך משפטי כלשהו בינו לבין חברת "קל אוטו". המדובר במעטפות השייכות ללקוחות אחרים. הכסף בוודאי אינו ראיה, ועצם השימוש, שעשה בו הנאשם - מראה, כי לא זו היתה כוונת נטילתו.

בית המשפט אינו מקבל נסיונו של הנאשם לחזור בו, בעדותו בבית המשפט, מהפרטים שמסר באמרה ת/9, כי השתמש בכספים.

מכל מקום - הנאשם לא השיב את המעטפות או את הכספים, לא לאחר שנתבקש לעשות כן במהלך חקירתו; לא לאחר שנסתיים הדיון בתביעה, שהגיש נגד "קל אוטו" - והפעם הראשונה בה הביע נכונות לעשות כן - היתה בעת עדותו בבית המשפט.

לסיכום, עמדה המאשימה בנטל להוכחות המחשבה הפלילית הנלווית לעובדות (שאינן מוכחות), בכל הנוגע לעבירת הגניבה.

אשר למפורט באישום השני - נותר עוד לדון בטענת ההגנה, בנוגע למשמעות המחדל, שענינו אי המצאת הסרטון ממצלמות האבטחה בסניף.

ראשית, יצוין, כי מחדל זה אינו עומד לפתחה של המאשימה - שכן הוכח, כי נעשו הפעולות הנדרשות על מנת להשיג הסרטון, אלא - שבסופו של דבר - לא הועבר סרטון על ידי מחלקת הבטחון בחברת "קל אוטו", המקום היחיד בו היתה גישה לסרטונים. כך שאין המדובר במחדל של גופי החקירה.

לטענת הקב"ט - בסופו של דבר - לא נמצאו סרטונים. טענה זו טעונה הסבר, עקב כך שבתכתובות, כגון תכתובת הדואל נ/4, פורט, כי האירוע נצפה במצלמות האבטחה. הגיוני יותר, שמסיבה כלשהי, אבדו הסרטונים או נמחקו.

ברם, לא כל מחדל - דינו להביא לזיכוי הנאשם, ויש לבדוק, האם מביא המחדל לקיומו של חלל ראייתי, או ספק, בכל הנוגע להוכחת האשמה. ראו ע.פ. 10082/04 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים).

במקרה דנן - לא כצעקתה.

זאת, לאור כך שגם אם היה בידי המאשימה לאתר הסרטון - לא נראה, כי היה בו כדי לתרום, באופן משמעותי, לבירור מה מהמחלוקות העובדתיות בכל הנוגע לאישום זה.

עצם העימות במשרדו של מנהל הסניף אינו מוכחש.

אשר לשאלת המלל, המבסס את עבירת האיומים - לא נטען, כי המדובר בסרטונים הכוללים אודיו ובדרך כלל - מצלמות אבטחה אינן קולטות אודיו.

השאלה השניה שבמחלוקת - מספר המעטפות שנטל הנאשם - כאשר עצם נטילת המעטפות - אינה במחלוקת, ספק אם היה בסרטון לתרום לבירור שאלה זו, ומכל מקום - לא היה בכך כדי לסייע לבירור השאלה, בנוגע לתכולת המעטפות, אשר אין מחלוקת, שהיו סגורות.

בכל הנוגע למספר המעטפות שנלקחו, קיים, כאמור, תיעוד הסמוך לאירועים, הכולל את מספרי כלי הרכב שכל אחת מהמעטפות שייכת אליו.

לאור האמור - מוצא בית המשפט, כי אין המדובר בראיה, שאי הצגתה - היה בה כדי לפגוע בזכויות הנאשם או לקפח הגנתו.

סוף דבר, מרשיע בית המשפט את הנאשם בעובדות ובעבירות שבכתב האישום.

ניתנה היום, ט' אלול תשע"ט, 09 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים.